

İnsanca İşler

Nureddin Yıldız'ın 01.04.2018 tarihli (324.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Allah Teâlâ insanı desteksiz yürüyemez-yaşayamaz ama hayal ettiği her şeye de sahip olmak isteyen bir tamahla yaratmıştır. İnsan yemeden ve nefes almadan yaşayamıyor, konuşması ve dokunması gerekiyor, birçok ihtiyacı ve arzusu var. Ama yapamıyor.

Çocukken sorunlarından, orta yaşta yetersiz desteğe ihtiyacından, yaşlanınca da tekrar çocuk olduğundan dolayı arzularına erişemiyor. Sağlamken aşırılık ettiğinden dengede duramıyor, hasta olunca da zaten yerinden kalkamıyor. İstediklerine bir sebeple erişemiyor.

Allah mükerrem bir insan yaratmış ama bütün insanların birbirine muhtaç olmasını da dileyerek yaratmıştır. Dev cüsseli biri cüce boylu bir başkasına, cüce boylu olan da bir diğer cüce boyluya muhtaç olabilmektedir. Bu kâinatta tek başına ayakta durabilecek Allah'tan başka bir varlık yoktur. Allah; Hay, Kayyum ve Samed olandır. Onun dışında en güçlü de en zayıf da başkasına muhtaç olarak yaratılmıştır. Bunun istisnası olsaydı eğer, peygamberlerden birinin ve en başta da Miraç görmüş kimliğiyle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in olması gerekirdi. Uyumaya veya hanımının pişirdiği yemeğe ihtiyaç hissetmeden yaşardı ama öyle olmadı.

İnsan olduğu için Allah Teâlâ onu da makamına rağmen Ebu Bekir'i, Hadice'si ve Aişe'si ile yol aldırmıştır. Salat ve selam üzerine olsun.

Peygamber aleyhisselam bile böyleyken, dünyada hiçbir insan tek başına hayat yaşama iddiasında bulunamaz. İlla ki insanlar bir arada yaşayacaklar, illa birbirlerine destek olacaklardır. Ve mesele sadece sakatlanmış birine koltuk değneği bulmaktan ibaret değildir; insanlar sağlamken de muhtaç durumdadırlar. Hep depremzedeler veya yaşlılar muhtaçtır denemez, sağlıklı olanlar da mesela fırıncıya, terziye veya devletin varlığına muhtaçtır.

Hayat bir başına tek insanın işi değil, insanların işidir. Dolayısıyla esnaf dediğimiz kitle bir iş yaparken insanca ve insan için iş yapmaktadır. Zaten yaptığı bu nedenle ibadettir. Yetimlerle ilgilenen Müslüman, insanca bir iş yapmaktadır ve Rabbimiz bunu ibadet olarak görmektedir. Herhangi birimiz sözgelimi deniz kenarlarındaki kirliliği önlemek için dernek kurmuş veya böyle bir müessesede faaliyet göstermiş olsa -elbette puan farkı bulunmakla beraber- mahallesinde dernek kurup cami inşa eden ve müminlerin namaz kılmalarını sağlayanın yaptığı gibi bir iş yapmış olur.

Zira ikisinin yaptığı da insanca bir iştir. İnsanca olan her iş de Müslümanca; zaten bir iş Müslümanca olmanın standardını toparlayamadığı sürece insanca da değildir. Hele bir de iman çatısı altında toplanılmış yani müminler olarak bir araya gelip depreme veya fakirliğin belirmesine gerek kalmaksızın ortak işe kalkışılmış ise bu daha büyük ecirlerin yolunu açacaktır. Bu durumda müminler bir duvarın tuğlaları gibi olurlar.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, müminlerin birbirine oranlandığında, ikisi bir araya gelince üçü-beşi-onu-ellisi de gelen ve evin duvarlarını oluşturan tuğlalar gibi olduklarını buyuruyor. Tuğlanın hangisini kaldırsak duvar yıkılır ve artık duvarlığını kaybeder. Bütün müminler bu İslam yapısının değerli parçalarıdır. Birinin sıvası döküldüğünde (mesela hastalandığında ya da iflas edip fakirleştiğinde) orası hemen yamanır. Aksi takdirde "bu gariban kişi kış gününde dışarıda üşüyor" veya "kimse ilgilenmediği için tedavi olamıyor" dediğinde, ilgilenilmeyen aslında bizatihi ümmettir. Ve bu manzara da müminler topluluğundaki bir çatlaktır.

Bunun içindir ki **vakıf kurup yetimlerle ilgilenen insan, ümmet adına farz-ı kifaye bir işi icra ettiğinden çok şerefli amellerden birini hallediyor demektir ve yaptığıının camimizde namaz kıldıran imam efendiden aşağı kalır yanı yoktur. Namazla oruç arasında bile ecir farkı vardır da elbette**

imamlık eden ile yetimle-dulla ilgilenen arasında dahi ecir farkı olacaktır. Fakat farz-ı kifaye denen işler yer yer bazı farzlardan daha değerli bile olabilir.

Bu dünyada nasıl bir ümmetin fertleri olarak yaşamakla şereflendiğimizi iyice anlamak için Buharî ve Müslim’de rivayet edilen bir hadis-i şerifi burada nakletmeliyiz. Enes ibni Malik radiyallahu anh bir hatırasını anlatıyor:

“Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraber bir yolculuğa çıkmıştık. Ramazan günü olduğu için bir kısmımız seferî olmalarından dolayı oruç tutmuyor, bir kısmımız ise tutuyordu. Hava çok sıcaktı. O kadar ki elbiselerimizi çıkarıp şemsiye gibi başımızın üzerinde tutuyorduk.”

Bu vaziyette, bir kısmı oruçlu iken diğer kısmı iftar etmiş hâlde ilerlerken bir yerde mola verilmiş. Mola yerinde, oruç tutanlar susuz ve bitkin olduklarından hemen yatıvermişler. Oruç tutmayanlar da kurulması gereken çadırlarla ilgilenmiş, yemeği pişirmiş ve su getirmişler. Yani hem kendi ihtiyaçlarını hem de oruçlularını karşılamışlar.

(Başlarında Resûlullah aleyhisselam bulunan ve hepsi mübarek birer sahabi bu topluluğun üstelik bir kısmının oruçlu olduğu bilgisini tekrar vurgulamalıyız.)

Oruçluların bitkin, orucunu bozanlarınsa hareketli olduğu bu manzarayı gören Resûlullah aleyhisselatu vesselam şöyle buyurmuş: *“Bugünün sevabını oruçsuzlar kazandı.”*

Ciddi bir iş için yola koyulduklarını ve bu yüzden oruçlarını bozmayı düşünenlerin daha makbul bir iş yapmış oldukları bu cümleden anlaşılıyor. Neden? Çünkü hepsi oruçlu olsaydı yapılması gereken işleri kimse yapamayacaktı.

Bu hadis-i şeriften hareketle tespit edebiliriz ki ümmetin hizmeti yerine geçecek işleri yapanlar, denizleri temizlemekten yetimlerle ilgilenmeye, ormanları büyütmekten Müslüman olmayanların bile istifade edeceği sosyal etkinliklerle meşgul olmaya kadar hizmetleri icra edenler, ümmetimizin ayakta durmasını sağlamak ve yetim çocukla ilgilenilmediğinden Allah’ın lanetinin bütün topluma yağmasına engel olmaktadır. Üstelik sevapları da onlar alıp götürmektedirler.

Sosyal bir alanda -Allah’ın razı olacağı şekilde- insanca iş yapmaya çalışanlar yaptıkları işle sadece ‘sosyal bir iş’ yapmış olmaz, Müslümanlığı yerine getirir ve Müslümanca iş yapmış olurlar. Zira Müslümanlık, insanlık dinidir ve insanca yapılan işler de Müslümanca yapılan işlerdir. Bunun da ecri Allah katındadır: Camiye gidip namaz kılan da evinin önünü toz kalkıp sokağı kirletmesin diye süpüren de Müslümanca iş yapmakta ve sevabını Allah’tan almaktadır.

Dinimizi hayattan kesinlikle koparamayız. Bir Müslüman, “sokakları belediye temizlesin” vurdumduymazlığına bel bağlayamaz, bilakis belediyesine vergisini ödediği temizliğin yapılması için baskı uygular. Buna rağmen belediye temizlemiyorsa bizzat kendisi sokaktan zararlı bir şeyi kaldırmayı imanının yetmiş küsür bölümünden biri olarak gören dine mensup olduğunu unutmaz. Hatta bunu da çevresi güzel olsun diye değil Allah’ın mülkünde onun kulları temiz ortamlarda ve nezih duygularla yaşasınlar diye yapar. Mümin bunun için çevreci olur. Mülk Allah’ındır ve Allah temizi sever.

Hayatın bütün alanlarında, kuaförlüğe veya süs bitkisi satmaya varıncaya kadar, müminler olarak bulunmak zorundayız. Allah’ın şeriatını kollayan müminler olarak her alanda bulunacağız ki şeriatısız ve ölçüsüz kimseler o alanda bulunmuş olmasınlar. İmanımız bunu gerektirmektedir ve her mümin, kabiliyetinin-imbânının yönlendirdiği sosyal alanda bulunacaktır. Kimimiz hastalarla ilgilenecek, kimimiz bir derneği süpürecek, kimimiz evrak işlerine bakacak, kimimiz hamaliyeyle uğraşacaktır.

İnsanca bir iş yapmayan kimse olamayız, öyle insanlık olmaz. Kene gibi diğer insanların katkılarında istifade eden ama kendisi bir katkı sunmayan insan olamayız. Hatta eli-ayağı

tutmayan en yaşlılarımız belki en önemli işi yapacak, ümmetine hizmet edenler için dillerini duadan kesmeyeceklerdir. Nihayet dua da bir iş ve silahtır.

İnsanca işler yaparken en temel kuralımız ana görevlerimizi (farzları) ihmal etmemektir. Bir ülkedeki Müslüman kardeşlerine erzak götürmek için yola çıkan müminin kendi çocuğu başkalarının sadakasına muhtaç hâlde babasını bekliyor olmamalıdır. Böyle çelişki olmaz. Bilhassa ailesi bakımından rahat olanlar bu tür işlere girişmelidirler. Şehrin orta yerinde genç kızını bir başına bırakıp da başka memleketlerde Allah rızası için iş yapmaya gitmek doğru değildir. Böyle birinin en büyük insanlığı bu dünyada mümin bir çocuk bırakabilmektir.

Bir sahabi Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme gelerek malının tamamını Allah için verip veremeyeceğini sorduğunda Efendimiz aleyhisselam ona, “çoluk çocuğunu kimseye muhtaç olmayacak hâlde bırakman daha hayırlıdır” buyurmuştu. Ümmetimiz uçuk hedeflerin değil realitelerin ümmetidir, hayatı ezmeden ve İslamca-insanca ilerlemeyi şart koşar.

Mesela yetimlerle ilgileniyor olmamız namazımızı, cihadımızı, anne-baba hizmetimizi, eşimize karşı görevlerimizi asla ve kata ihmal ettiremez. Çocuklarımızı ve ebeveynimizi ihmal ederek -ki en büyük insanlık bu alandaki hizmettir- milletin çocuklarına konferans vermek için yollara düşülemez. Çünkü bu görevlerden biri farz-ı ayın, diğeri farz-ı kifayedir. Kişinin anne-babası Allah'tan sonraki en büyük hak sahibidir ve onlara hizmet farz-ı ayındır.

Sabah namazına kalkamayan biri buna gerekçe olarak geceleyin yardım kolilerini dağıtmakla meşgul olduğu, yorgunluktan da namaza uyanamadığını ileri sürse bunun geçerliliği yoktur. Bin yetimin ağlamasını susturmak bir sabah namazının yerini asla tutmaz. Herkes öncelikle üzerinde bulunan Allah'ın zatî emirlerini yerine getirmekle mükelleftir. Zira ümmetimizin bir iş sıralaması vardır. Sabah namazı, anne-baba itaati, eşinin hakkını vermek gibi başlıkların önüne geçecek başlık olmaz.

*

Ümmet-i Muhammed olarak bir bölgede, herhangi bir çalışma yapıyor olduğumuzu farz edelim. Aynı bölgede Kızılhaç da çalışabilir; vergiden düşürmek, reklam veya misyonerlik gibi türlü hileler için. Bir ihtiyar caddeyi geçerken herkes elinden tutabilir; bu ümmetin bir delikanlısı da tutabilir. İki manzara arasındaki fark şudur ki bu ümmetten biri sadece Allah'tan karşılık bekleyerek iş yapar. Onun vergi indirimi derdi de olmaz teşekkür de beklemes. Allah'tan başka kimseden herhangi bir karşılık beklememek bu ümmetin ferdinin karakteridir. Muhatapların teşekkür etmesi onların insanlığıdır ama iyilik edenin beklentisi Allah'tandır.

Bir kuruluş, işini bu standartta yapabildiği zaman 'İslamî vakıf' olabilir. Diğer türlüşünü ise herkes yapabilmektedir.

Müminlerin yardımlaşması yetim çocuklar, dul kadınlarla sınırlı değildir. Cami inşa etmekle daraltılamaz. Elbise dağıtmak, yemek yedirmek yardımlaşmanın parçalarından yalnızca birkaçıdır. İnsan neye muhtaçsa insanlığımız oradadır, vakfımızın gayesi o olmalıdır. Bir insan elbiseye muhtaçsa insanlığımızın görevi anında elbisecilik olur. Moral bekleyen birine elbise verecek hâlimiz yoktur, ona moral lazımdır. **Su faturasını ödeyecek parası olmayanın faturasını ödemek kadar hatta belki bundan daha yaygın bir ihtiyaç ise oturup hatıralarını anlatacağı ve onu dinleyecek birine muhtaç olan yaşlıların yalnızlık manzarasıdır: Emekli maaşı var ama gençlik hatıralarını anlattığında kulak verip dinleyecek kimsesi yoktur.**

Parayı tek alternatif görmemek de önemli bir bakış açısı zenginliğidir. Her müminin dili insanca kullanılmaya müsaittir. El ve ayak da insanca işlerin altına girebilmek için yetenekli olmalıdır. Her müminin dudakları Allah katında değerlidir. Peygamberimiz aleyhisselam, “mümin kardeşine tebessüm etmen sadakadır” buyurmaktadır. Tebessüm dudakla yapılan bir iştir.

Şeytanın bu meselede zihinlere getirdiği tuzaklardan biri de “ah bir param olsa ne yetimhaneler yaptırırdım...” türünden hayallerdir. Vakıflar zaten yetimhaneler inşa ediyor ama oradaki yetimlerle ilgilenecek abi-ablayı parayla bile bulamıyorlar. Mahallenin teyzeleri olarak toplanıp yetimlerin yanına gidecek, tebessüm edip gönüllerini okşayacak kimseler aranmaktadır. Pek çok insanın beyni parasından daha değerlidir. Nihayetinde para da bulunabilmekte ama onu değerli projelerde kullanabilecek fikir bulunamayabilmektedir. Fakirlerin bile standardının yüksek olduğu bir zamanda yaşıyoruz.

Dolayısıyla yardımlaşma mantığımız, yaşlı bir amcaya bir poşet meyve alıp götürerek yerine gelebileceği gibi hatıralarını anlatmasını isteyip zihnini boşaltmasını sağlayarak da gerçekleşebilir. Bu da bir insanlık çeşididir hatta zaman zaman ekmekten daha fazla açığı bulunabilen bir ihtiyaçtır.

İşimiz erzak kolisi dağıtmaktan ziyade, her işe hazır durumda Müslüman olmaktır. Hayatın tamamını kuşatmak için gelmiş bir dini erzak kolisine kilitleyemeyiz. Aksi takdirde ümmetimizin standartlarının kalitesini düşürmüş oluruz. Ramazan yaklaşınca erzak kolilerinin yoğunluğu dertlerimizi gidermiyor çünkü ramazan gidince açlar yine aç kalıyorsa bunun bir değeri olmaz. O zaman fukaraya ve muhtaçlara erzak kolisi götürmek gibi fukaralığı kaldırma projeleri üretecek vakıf da kurmak gerekiyor. İnsanlara balık götürüp doyurma imkânımız vardır, bunu yapabiliriz fakat balık tutmayı öğretme imkânımız da olmalıdır.

Namazdan oruca, hacdan sadaka vermeye kadar bütün ibadetlerimizde sabit bir kuralımız da amellerin niyetlere göre olmasıdır. Bir koli değil bir tır yiyecek sadaka verse bile kişinin kalbindeki gayesi Allah'ın rızası olmazsa dağıttıkları kanalizasyona gitmekten başka işe yaramayacaktır. Şöhret, fors veya başka havalı arzuların peşinden sürüklenerek iş gören, niyeti nedeniyle kaybetmiş demektir.

Dikkat edilmesi gereken başka bir mesele olarak şunu hatırlatabiliriz:

Başta devlet politikaları olmak üzere dünyada her şey gitgide daha çok özelleşmektedir. Özelleşme ve uzmanlaşma revaçtadır. Bundan elli sene önce doktor dendiğinde ameliyat etmekten ilaç tedavisine, muayeneden dikmeye kadar her işi yapan biri anlaşılıyordu. Her alanla ilgili müdahalede bulunabiliyordu. Artık öyle değil. Bir hastanede otuz çeşit branş var, yetmedi, alt branşlar var.

Böyle bir uzmanlaşma dünyasında biz Müslümanlar sadakalarımızı ve insanca işlerimizi uzmanca halletmeye mecburuz. Evdeki fazla fasulyeleri poşete koyup yurt dışına götürerek dağıtmaya çalışmak anlamsızdır. Bu bir 'mücahitlik' de değildir ve arabanın olduğu bir dünyada yürüyerek iş görmekten başka şeye benzemez.

Savaşın yaşandığı bir coğrafyada ilk günden beri sahada elemanlarını tutan, düzenli rapor alan ve orada neyin nasıl halledilebileceğini bilen bir müessesenin yeri başka tutulmalıdır. Afrika'da kuru fasulye yenmiyorsa orada dağıtmak için kuru fasulye götürülmeyeceğini bilmek böyle bir uzmanlığın eseridir. Hayır işlemenin de uzmanlık alanları söz konusu edilmelidir. Uzmanlığa da saygı gösterilmelidir.

Allah için yapılan işlerde sayımı Allah yapar, saymak kulun haddine değildir. Kiminin bir lirası dağlar kadar eder, kiminin bir ton altını gram bile etmez. Kul saymamalı, Allah'ın takdirine bırakmalıdır. Az-çok değerlendirmesi tam anlamıyla Allah'a bırakılmalıdır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Miraç hatıralarını anlatırken cennette dolaşan birini gördüğünü, cennete nasıl geldiğini merak ettiğini söylüyor. Meğer cennete girmesine sebep olan iyilik, bir gün yolda dolaşırken yerde dikenli dal görüp insanların ayağını kanatmasın diye kaldırmaktan ibaretmiş. Allah Teâlâ, hoşuna giden bu hareket sebebiyle o kulunu cennetine koymuş.

Öte yandan kocaman bir cami inşa ettirip niyetini riyakârlığa endeksleyen biri ise şirke bulaşmış olacağından cehenneme girecektir.

*

Bütün bu insanca işler kılavuzunu oluşturan cümlelerin anlattıkları, kelime-i tevhidi söyleyen Müslümanlar için geçerlidir. Hizmet edilirken karşımızdakinin kâfir olması önemli değildir, insan olduğu için hizmete müstahaktır. Fakat alınacak sevaplar ve mükâfatlar mümin için geçerlidir. Bir kâfir Ağrı dağına altınla kaplayıp insanlığın hizmetine sunsa aslında hiçbir işe yaramaz –dünyada ödül alabilir, ona diyecek yok.

Müslüman, medenî ve sosyal bir dünyada kalkınmış olarak yaşamayı emreden Allah'ın, sözelimi teheccüt kılmayı emreden Allah olduğunu bilerek yaşmalıdır. Şehir planlaması yapan, köyünü yeşillendirmeye çalışan, çevresini aydınlatmak için elektrik direği diken, bir gölgeye oturak hazırlayan kimseler de Allah için iş yapıyor olabilirler. Yapılan işte önemli olan niyettir. Dünyayı imar etmek Allah rızası niyetiyle yapılıyorsa sevap kazandırır. Dolayısıyla bir belediye başkanının doldurduğu cebi de olabilir cenneti de. Maaş alması cennetine yatırım yapıyor olmasını engellemez.

Biz sadece cami inşa etmekle görevli bir ümmet değiliz; Rabbimiz dünyayı imar etme görevini de bize yüklemiş, “sizi dünyayı imar edin diye gönderdim” (Hud suresi, 61. ayet) buyurmuştur. Bu ayetten şu sonuca kolayca varabiliriz ki mesela iki yüz yıl hüküm sürmüş bir krallık veya hükümdarlık, kontrolü altındaki topraklarda medenî ve insanca yaşanabilir bir hayat düzeni oluşturamamışsa kıyamet günü namaz kılmayan insanların sorgulandığı gibi sorgulanacaktır; zira namaz kılmak bir emir olduğu gibi dünyayı imar etmek de Rabbimizin emirlerinden biridir.

Yetimhane inşa ederken sevap kazanmak ümidi taşımamız ile şehrimizin-köyümüzün manzarasının çirkin olduğu gerekçesiyle güzelleştirilmesi için el ele verip dernek kurmamızla sevap kazanmamız aynı şeydir. Ama park yaptırıp orada gençlerin fuhsa alışmasına zemin hazırlar, bunun kontrolünü sağlamazsa o zaman böyle birinin yaptığı zehir zemberektir.

Ve zamanımız için çok önemli bir ikaz:

Günümüzde Müslümanlar'ın vakıflarının sadece bir tanesi bile imkân olarak çok geniş kapasiteli çalışmalar yürütebilmekte, savaş bölgelerinde acil yardımlardan kalıcı projelere kadar birçok meseleyi halledebilmektedir. Yani Müslümanlar'ın parası vardır. Birçok vakfı da vardır. Birçok okulu, medresesi, lisesi de vardır. Ama insanların arasını barıştırıp sulh edecek bir vakfımız henüz yoktur ve buna cesaret edebilecek delikanlı da ne yazık ki yoktur.

Bu zamanda yapılabilecek en insanca çalışmalardan biri de küslüklerin oluşmayacağı zeminler kurmak, mevcut küslük-kavga-dargınlıkların giderileceği işlere imza atmaktır. Bu yapılmak zorundadır. Yüz yetim bakmak yüz küsü barıştırmakla eşit bile değildir; yüz küs insanı barıştırmak ondan daha güçlü bir iştir. Yetime devlet bile bakıyor sonunda ama küsmüş karı-koca, abi-kardeş, baba-oğul veya ortaklar arasında barış görüşmelerine kimse yanaşmamaktadır. Bazı Müslümanlar sırf sevmediği kimse orada kılıyor diye camiye gitmeyip gerekirse sürekli başka camide namaz kılmayı bile tercih edebilmektedirler.

Müslümanlar'ın vakıfları var ama kalp muhabbetleri yaralanmış, kardeşlikleri zedelenmiştir. Öyleyse Müslümanlar olarak birbirimizin barışına, yapışıklığına, kenetlenmesine katkıda bulunmamız da bir ibadet türüdür, insanlık hizmetidir hatta Resûlullah aleyhisselam bunu “bir ömür boyu ibadet etmek” diye görmüştür.

Kendi apartmanındaki akrabaları birbiriyle selamlaşmayacak durumdayken bir çuval pirinci Suriye'ye sadaka diye yollayanın yaptığı anlamsızdır. Günah değil elbette ama bu orijinal görevden kaçmaktır, işi toparladığını sanmaktır. Ümmet-i Muhammed, alternatifli ve büyük kapsamlı düşünmek zorundadır. Baba-oğul, komşular, akrabalar arasındaki küslüğün maliyetinin gide gide

savaş yaşanan coğrafyaların vardığı gibi bir çatışma noktasına varabileceğini düşünememek yanlıştır, eksiktir, çıkmaz sokaktır.

Hiçbir mümin de kendine göre bir insanca iş bulamadığını söyleyemez. Rabbimiz hepimize kabiliyet ve imkân vermiştir. Herkes kendini tartarak bir iş bulmak zorundadır. Kimsenin ayağına basmamak şartıyla ve kabiliyetimizin olmadığı alanlara burun sokmayarak, illa lider olma arzusu taşımadan, bir zincire dâhil olarak her mümin çalışmak zorundadır.

Başkasının parası-servetiyle ve onu hesaba katarak iş yapmak en son düşünülecek seçenektir. Uzmanlık alanının milletin parasını toplamak olması bir insan için süper bir meziyet değildir. Kendi malımız-becerimiz üzerinden hesap edip gücümüz nispetinde işlerin altına elimizi sokmalıyız.

Son bir not olarak şunu da bilhassa vakıf-dernek çalışmalarıyla meşgul kardeşlerime iletmış olayım: Dünyanın en zor imtihanlarından biri hatta zaman zaman Bilal radiyallahu anhın taşlar altında işkence çekmesinden bile daha çetin sınav, paranın önünde erimemektir. Para önünde erimemek Allah'ın nadir kullarına nasip ettiği bir meziyettir. Çok yürek ister, çok...

Bunun için hem para veren hem parayı tutan mümin kardeşlerimiz kesinlikle resmî işlem yapmalıdırlar. 'Yılların arkadaşı' hesabıyla görülen işlerde illa hırsızlık olacak anlamına gelmez tabii bu ama yapılan iş risk taşıyor demektir. Makbuzsuz, tutanaksız, belgesiz işi birbirine hesap sormayacak kimseler yapabilir ama dernekler-vakıflar böyle işlere tevessül etmemelidir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.